

ХРИСТО ПОЩАКОВ

УСПОКОИТЕЛНА СМЪРТ

chitanka.info

Събитията протичаха в съзнанието на Хелмут Новак като в забавен кадър. Беше останал без сили, не можеше да помръдне дори очите си. В полезрението му се мяркаха униформи, бели халати и непознати лица. Неподвижни оставаха част от огледалото на тоалетката, стенният плафон над него и причудливите шарки на тапетите в хотелската стая. Долавяше и нещо червено, разлято по гърдите му. „Какво става с мен?“ — с учудване мислеше той. В главата му се въртеше спомен за удари и болка. И нищо повече.

— Мъртъв е — констатира съдебният лекар. — Откарайте го в моргата, след това ще направим аутопсия.

Той подписа смъртния акт и излезе.

— Интересна работа — промърмори полицаят пред него. — Да убиеш такъв здравеняк съвсем не е лесно.

„Жив съм!“ — поиска да изкрещи Хелмут, но безсилието му сковаваше устата.

Напъхаха го в непрозрачна торба, затвориха ципа ѝ и го понесоха нанякъде. Впоследствие разбра, че се намира в движеща се кола. „Чакайте! Спрете“ — викаше наум обявления за мъртвец, но нямаше кой да го чуе.

Колата спря хода си, после усети, че го поставят върху нещо като движещо се легло, бутат го нанякъде, накрая го напъхват в нещо студено. Чу метално похлопване, след това настъпи ужасяваща тишина.

Часовете минаваха, студът го пронизваше, обхвана го дрямка, която премина в страшен кошмар. Ръцете му се бяха превърнали в пипала, завършващи с озъбени глави на кръвожадни хищници. Главите използваша движенията на пипалата, които се опитваха да го удушат, хапеха го, разкъсваха плътта му. Той беше изгубил собствения си облик, почти не приличаше на човек. Хелмут извика насън и се събуди. Посрещна го вледеняваща тишина.

Бяха изминали два дни, едни и същи кошмарите се редуваха. Струваше му се, че полудява. „Искам да умра, наистина искам!“ — крещеше умореното му съзнание. Жестоката му съдба дочу молбата и на третия ден доведе санитарите.

— Чудно, не е съвсем измръзнал — установи единият от тях. — Пипни да се увериш!

Зает с махането на торбата, другият не отвърна.

— И гледай, като че има много повече рани, не само тези от нож!
— продължи първият.

— Стига глупости, помагай! — отвърна колегата му.

Избутаха го до залата за аутопсии. Хелмут видя белите плочки и настръхна. После се сети за кошмарите.

Когато скалпелът на хирурга отрязва все още живото му сърце, моментната болка премина и той най-сетне напусна този свят с чувство на облекчение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.